

Boligpolitikken og den segregerede by

Segregering i Norden

Mange nordiske byer er segregerede. Et faktum der udfordrer den nordiske selvforståelse og de idealer om lighed og retfærdighed, som vi ofte forbinder med Norden. Forskningen peger på betydningen af boliger med forskellige ejerformer og viser, at lokale indsatser ikke er nok, og at de i værste fald kan fremme segregering.

Af seniorforsker Moa Tunström, Nordregio

De nordiske lande minder på mange måder om hinanden. De er perifere, tyndtbefolkede velfærdsstater med små og mellemstore byer, segregeringen følger et lignende mønster. Byerne er opdelt efter indkomst, eftersom alle ikke har råd til at bo overalt, eller fordi udbuddet af boliger ikke er tilstrækkeligt varieret. I rapporten "Den segregerede by – et nordisk overblik" har Nordregio på opdrag fra Nordens Velfærdscenter under Nordisk Ministerråd sammenfattet forskningsresultater med fokus på, hvordan segregation måles og hvilke forklaringsfaktorer, der fremhæves..

Betydningen af blandede ejerformer

Ejerformer er en faktor som tillægges stor betydning i forskningen, det samme gælder, hvordan de nordiske lande tager imod flygtninge og indvandrere samt forældres muligheder for at vælge skole til deres børn.

Oftentimes er indkomstforskelle mellem bydele den vigtigste indikator, men også andelen af indbyggere med udenlandsk baggrund eller koncentrationen af arbejdsløse er ofte anvendte parametre, når graden af segregering skal måles. Når det handler om boligpolitikken, så domineres diskussionen af spørgsmålet om blandede ejerformer. At blande leje- og ejerboliger anses for at være et centralt værktøj til at opnå integration. På dette område

ser det ret forskelligt ud i de nordiske lande, så der burde være stor interesse for at sammenligne og lære af hinanden. Finland har fx flere forskellige ejerformer end de andre lande, social housing findes ikke i Sverige, mens social housing og almene boliger er nærmest identiske begreber i Norge og Danmark.

Et udbud af blandede boligtyper er også noget, som den lokale planlægning i et vist omfang kan påvirke, ligesom den kan sikre, at en bys forskellige områder rummer den grundlæggende lokale service og tilgængelighed. Men lokal byudvikling kan naturligvis også bidrage til at skabe åbne pladser og mødesteder, hvor barrierer mellem mennesker og grupper kan nedbrydes, så risikoen for diskriminering og stigmatisering kan mindskes.

Grænser for lokale indsatser

En hel del forskning er dog kritisk i forhold til det stærke lokale fokus i mange af indsatserne mod segregering. Man peger på, at lokale såkaldte områdebaserede indsatser rettet mod "problemområder" ikke er tilstrækkelige, eller at fokus på fysisk integration og tilgængelighed skjuler strukturelle årsager og indsatser rettet mod arbejdsmarkedet, bolig- og socialpolitikken.

Segregering skal ses som et problem for hele byen og

samfundet. Der er brug for, at ressourcestærke grupper flyttømønster og rumlige koncentration problematiseres. Og så skal risikoen for at lokale indsatser fører til gentrificering snarere end social integration synliggøres.

Forhåbentligt kan rapporten "Den segregerede by – et nordisk overblik" være en introduktion til nordisk forskning om segregering, men også være udgangspunkt for fortsat læsning og diskussion om emnet.

Rapporten "Den segregerede by – et nordisk overblik" findes på svensk og engelsk på www.nordregio.org